

En Piu sempre havia estat un pollet una mica despistat. Vaja, una mica...
Més aviat, ho era força. De fet, fins i tot es podria dir que en Piu anava
sempre enfavat pel món. O encara millor: que era un pollet badoc com
ell sol.

En resum, el pollet Piu era un encantat. Un encantat de cap a peus!

Com us podeu imaginar, anant sempre tan distret, a en Piu li'n passava l'una darrere l'altra.

Una vegada, no entenia per què tenia tanta set i tanta gana, fins que es va adonar que feia tres dies que s'oblidava de beure aigua i de menjar pinso!

En una altra ocasió, en comptes d'ajocar-se al seu jaç, ho va fer damunt del cap de la mixeta, que una mica més i se'l cruspeix de viu en viu!

Fins i tot hi va haver un vespre que, distretament, va confondre la ver-mellor de la posta de sol amb un incendi i va esvalotar tot el galliner cridant que s'acostava un foc immens per l'horitzó!

Un bon dia, però, a en Piu li'n va passar una de més sonada que cap altra.
—Es pot saber què rumies? —li va preguntar l'ànec, en veure'l tot pensarós.
—Eh? —va fer ell, distret com sempre.
—Dic que què penses? —va insistir el primer—. Des que t'has llevat que no dius ni el teu nom!
—Ah... És que... És que estic una mica amoïnat...
—Amoïnat, tu, la bèstia més feliç del mas? I doncs?
—Doncs perquè m'he oblidat d'una cosa... D'una cosa que em sembla que és molt important!

